

Kisa käytöksen alkeet

Suurista suomalaisista hiihtovoitoista ennen Sarajevoa on kulunut jo sen verran aikaa, että monelta on unohtunut, miten niihin pitää suhtautua. Nyt, kun kultaa on taas tullut, varsinkin nuori polvi on paljastanut kokeuttomuutensa. On kuultu esimerkiksi sellaisia latteuksia kuin ”Voi, sehän on hienoa!” tai ”Hatunnoston arvoinen suoritus.”

Tuollainen on mautonta ja ala-arvoista, melkein kuin yhden keskikaljapullon juominen 5,4 miljoonan markan lottovoiton päälle.

Aivan ehdoton vähimmäisvaatimus kultamitalitilanteessa on osata ulkoa niin sanottu paipatus, joka periytyy suoraan karjalaisista itkuvirsistä. Se tempaistaan päälle viimeistään loppusuoran auetessa ja kellon käydessä sadasosia, mutta hieman vaimennettuna se sopii kyllä väliaika-asemillekin. Sävellajiltaan paipatus on niin sanottu nouseva falsetti, vähintään 95 desibeliä, lopussa mieluummin vähän yli sata: ”Voioioioioioi — eieieieie — ei voi olla totta — aiaiaiaiai — katokatokato — vää-äää-ääää!!!!”

Paipatus kannattaa opetella ulkoa senkin vuoksi, että hieman nuottia muutellen sitä voi käyttää myös monessa muussa arkielämän tilanteessa, esimerkiksi otettaessa vastaan Miss Suomen kruunua tai STK:n tarjousta tulopoliittiseksi sopimukseksi, selostettaessa urheilukilpailuja, tai tarkastettaessa lottoriviä.

Jos nuottikorva ei yllä paipattukseen asti, raavaille miehille kelpaa korvikkeeksi myös äänen vollottaminen maalisuoran ajan, kaksi ja puoli kierrettä kerrin heti tuloksen selvittyä sekä leuan väpättäminen niin kauan, että vasta Porilaisten marssin jälkeen irtoaa ensimmäinen perkele.

Kultamitalin jälkeiskäyttämiseen kuuluu kapakkakierros, jossa mitali selostetaan suurella äänellä läpi ainakin seitsemään kertaan. Suurin onni tietysti on löytää jostakin ruotsalainen, johon voi suhtautua kuten muuhunkin lenkkimakkaraan. Keskusteluihin on turha antautua, korkeintaan muutama ”väävää” riittää.

Jotkut tunneihmiset kuulemma ovat vieneet kultamitalikäyttämisenä jopa niin pitkälle, että ovat kaiken edelläkuvatun jälkeen vielä halanneet vaimoainkin. Se on kuitenkin jo niin kova vaatimus, ettei tavallisen amatöörin ole syytä yrittää.

Mutta tietysti täytyy varautua myös pahimpaan, kuten hopeatai pronssimitaliin, pistesijaan tai peräti Suomen jääkiekko-otteluihin. Niidenkin kohdalle tullessa voi toteuttaa itseään monin keinoin.

Joka mies osaa tietysti hakata kirveellä televisionsa pirstaleiksi suomalaisten tiputtua kolme minuuttia kärjestä ensimmäisellä väliaika-asemalla.

Se on kuitenkin kovin tavannoista. Hieman kehittyneempi urheilumies näyttää saatanaan Suhoselle mallia mäikäisemällä vierustoveria ranstakalla päähän ajassa 15.48 ja tilanteessa 0—7. Silti vasta talon polttaminen ja DDR:ään muuttaminen Matti Nykäsen kaaduttua osoittaa todellista kamppailu-urheilun meininkiä.